

สายฝนซาเม็ด เหลือเพียงละอองโปรยปราย ผลลตกระจกรถลง สายลมภายนอก
พัดแรง และเจ็อบนสายลมหนาวของเดือนตุลาคมอยู่ด้วย ผลลตกระจกลง
ทั้งสองข้างแล้วปิดแอร์ภายในรถเพื่อรับลมเย็น บางวูบไหวของสายลมผมรู้สึก
เหน็บหนาว ลั่นสะท้านไปทั่วกายและหัวใจที่เจ็บร้าว เส้นทางเบื้องหน้ายังคงคด
โค้งเลาะเลียบบนภูเขาและป่าไม้ข้างทาง ต้นไม้ใหญ่เขียวขจีสดชื่น ยิ่งจำฝนด้วย
แล้วยิ่งขบขันความเขี้ยวสดไปทั่วทั้งผืนป่า

โทรศัพท์มือถือไม่มีสัญญาณเป็นช่วงๆ โดยเฉพาะเมื่อรถเล่นอยู่ในเขตป่า
ระหว่างแหล่งชุมชน เมื่อเข้าสู่เขตที่มีสัญญาณ นพาก็โทรเข้ามา

“ถึงไหนแล้ว”

“เลยทองผาภูมิมาแล้ว อีกสักชั่วโมงก็น่าจะถึง”

“เออรีบมา... ข้าเตรียมมือเด็ดไว้แล้วเย็นนี้ แล้วก็จะมีเพื่อนของป่านเขามา
เที่ยวสองคน สองสาวน่ารักทีเดียว”

“ไม่รีบวะ ข้าอยากขับรถดูวิวไปเรื่อยๆ”

ผมวางสายจากนพ เปิดเครื่องเสียงในรถเล่นแผ่นซีดีที่ค้างอยู่ ซีดีรวม
เพลงลูกกรุงอมตะทำให้ผมย้อนนึกถึงวันเก่าๆ นึกถึงเรื่องราวที่ผ่านมา ทั้งที่ผ่าน
พ้นมานานนับสิบปี หรือเรื่องราวที่เพิ่งจะผ่านพ้นมาและกำลังจะผ่านไป ผมรู้สึก

เจ็บปวดเมื่อคิดถึงมัน ผมไม่เคยคิดว่าผมจะกระทำต่อเธอได้มากมายเพียงนี้
ไม่ว่ามองมุมไหน ทุกอย่างล้วนเป็นความผิดของผมแต่เพียงผู้เดียว บทเพลง
รักข้ามขอบฟ้า ทำให้ผมรู้สึกสั่นสะท้านไปทั้งหัวใจ ผมเร่งเสียงให้ดังขึ้น

“รักข้ามขอบฟ้า รักคือสื่อภาษาสวรรค์ อาจมีใจคนละดวง ต่างเก็บอยู่คน
ละทรวง ไม่ห้วงถ้ามีสัมพันธ์ ขอบฟ้าแม้จะคนละฟาก ห่างไกลกันมากแต่ก็ฟ้า
เดียวกัน รักข้ามขอบฟ้า ข้ามมาผูกพัน ผูกใจรักมัน สองดวงให้เป็นดวงเดียว...”

มีนไม่ใช่คนชอบเพลงเก่า แต่ก็เคยได้ยินยาเปิดฟัง เมื่อผมเปิดให้ฟังบ่อย
ครั้งเข้าเธอก็เริ่มคุ้นชิน แม้ไม่โปรดปรานแต่หลายเพลงเธอก็ร้องตามได้ ผมมีซีดี
เพลงอื่นๆมากมายในรถ โดยเฉพาะเพลงสากลแนวคันทรี่ หรือเพลงสากลในยุค
ห้าศูนย์ถึงแปดศูนย์ที่ผมชอบเป็นพิเศษ แต่ผมก็เลือกเปิดเพลงลูกกรุงของไทยให้
เธอฟังแทน

ภาพวันเก่าๆฉายซ้ำ ผมนึกย้อนกลับไปถึงวันนั้น วันที่ขอมินแต่งงาน ช่วง
เวลาที่ผมไม่เคยจะลืมเลือน นึกถึงเมื่อใดก็อดยิ้มกับมีนไม่ได้ จากเหตุการณ์
ที่แสนเซยของผมกับเธอ...สี่ปีที่แล้ว ตอนนั้นผมอายุสามสิบสี่ปี ส่วนมีนอายุ
สามสิบเอ็ดปี ผมชวนเธอไปเดินป่า ปีนเขาขึ้นยอดภูกระดึงอีกครั้ง

“เราเคยไปกันมาสองครั้งแล้วนะ”

มีนทักท้วง

“แล้วไม่ชอบเหรอ”

“ก็ชอบ...ว่าแต่เธอจะเดินไหวเหรอ แก่แล้วนะ”

มีนส่งสายตาสบประมาท

“ฉันนะ? ไหวแน่นอน เธอต่างหาก...เขาวาผู้หญิงพออายุขึ้นเลขสามอะไรๆก็
ไม่เหมือนเดิม ถ้าเดินไม่ไหวก็ไม่ต้องไป”

ผมแก่งยั่วเธอ แล้วยก็ได้ผล เราขึ้นภูกระดึงอีกเป็นครั้งที่สามโดยไม่มีนพ
ไปด้วย นพเคยป็นขึ้นภูกระดึงแล้วไม่ต่ำกว่าสิบครั้ง ผมจึงเลือกที่จะไปกับมีน
สองคน มีนเคยบอกว่าหญิงชายถ้าเป็นคนรักกัน ลองได้ขึ้นภูกระดึงด้วยกัน
แล้วกลับลงมาถ้าไม่ได้แต่งงานกัน ก็มักจะเลิกกันไป ผมกับมีนเคยไปเที่ยว

ภูกระตังกันมาแล้วสองครั้ง ไม่นับรวมกับการปีนเขาหรือเดินป่าในที่อื่นๆอีก แต่เราก็คงไม่ได้แต่งงานกันหรือเลิกร่างกันไป บางทีผมอาจจะอยากยืนยันความมั่นใจบางอย่างของตัวเอง

เราจอดรถทิ้งไว้ที่ทำการอุทยานฯ แล้วขึ้นไปพักค้างอยู่บนยอดภูสองคืน ก่อนกลับลงมา ผมรู้ว่าเหนื่อยน้อยกว่าการเดินป่าปีนเขาครั้งก่อนๆ วันวัยที่ผ่านไปร่างกายก็เปลี่ยนไปตามสังขารที่เริ่มร่วงโรย แม้ไม่ถึงขนาดต้องลากสังขาร แต่ก็ทำเอาหัวใจเต้นแรง และกล้ามเนื้อขาอ่อนล้ากว่าที่คิด

ผมขับรถออกจากอุทยานฯ ในตอนบ่ายท่ามกลางสายลมเหน็บหนาวของเดือนพฤศจิกายน มีน้ค้างแข็งผอมอยู่ข้างๆ ผมหันไปมองเธอ ความรักเต็มล้นในหัวใจ ความสุขรายล้อมอยู่รอบตัวกระทั่งสายลมเหน็บหนาวก็ไม่อาจทำให้ผมสิ้นสะท้าน ผมรู้สึกอบอุ่นเมื่อมีมันอยู่ข้างกาย

“ฟังเพลงนะ”

ผมบอกเธอ ก่อนกดเครื่องเสียงเล่นซีดีเพลง

“ชอบเพลงนี้”

ผมบอกเมื่ออินโทรของเพลงดังขึ้น

“เพลงอะไร”

เธอถาม

“สมมุติว่าเขารัก”

ผมบอก มีน้ค้างอ้อมยิ้มไม่พูดอะไร ผมปล่อยเสียงเพลงทำหน้าที่

“ถูกตาต้องใจ ต้องมนต์ของใครคนหนึ่ง หลงไปเก็บเขามาคำนึงจนติดตรึง หทัย ออกเอylesimตนต้องมนต์เสียจนเป็นไข้ เพราะเป็นโรคหัวใจอาลัย ฝ้าครวญ เพื่อไปเติมกลิ่น...”

...ด้วยใจผูกพัน ผูกพันเสียจนต้องดู สมมุติว่าเขาเข้ามาเอ็นดูคงชื่นชูอุรา
ดูจมีเทวัญแบ่งปันทิพย์ธารลงหล้า ฉันทงอิมเพราะธารเทวที่มีฤทธาเต็มที”

เสียงหวานใสของโฉมฉาย อรุณฉาน ชับกล่อมให้บทเพลงชวนฟังมากกว่า
นักร้องคนอื่น ผมร้องคลอตาม หันไปมองมีนเป็นระยะ สายลมเย็นปะทะใบหน้า

มีหนึ่งมอ้มยื่นยื่นอาย

“รักมัย”

ผมเอ่ยถามมีน มีนหน้าแดงไม่ตอบ

“รักมัย”

ผมถามย้ำอีก

“ไม่...”

เธอตอบสั้นๆ

“ไม่อะไร”

ผมถามพลาจหัวเราะ เอื่อมมือไปสัมผัสเส้นผมเปียกชื้นของเธอ พวงแก้มเธอแดงเรื่อขึ้นมา

“นี่ไงเพลงนี้ไง...มันใจไม่รัก ชอบเพลงนี้”

มีนตอบพร้อมรอยยิ้ม เมื่ออินโทรของเพลงมันใจไม่รักดังขึ้น

ผมเงยบปล่อยยให้เสียงเพลงซบกล่อม

“มันใจตั้งใจจะไม่รัก ด้วยฉันไม่รู้จ้กว่าความรักมีอย่างไร พอพบกันจิตใจก็พลันเปลี่ยนไป กลับอายเขาเสียดกใหญ่เมื่อยามได้สบตา หักใจมียอมคิดผูกพัน แล้วโยหรือนั้น พอพบกันก็ลืมหืมเหมือนว่า เลือดในกายฉีดแรงทั่วไปทั้งหน้าดังไฟเผาในวิญญาณรุ่มร้อนทั่วกายมิดลาย”

เสียงร้องของรวงทอง ทองลั่นทม ให้ความรู้สึกของหญิงสาวที่ปากกับใจไม่ตรงกันได้พอดี

“ตกลงมันใจมัย”

ผมกระเข้มีนอีกครั่ง

“ไม่”

เธอตอบสั้นๆ

“ไม่อะไร...ไม่รัก หรือไม่มันใจ”

ผมหัวเราะ

“ไม่รู้...”

มีนลากเสียงยาวด้วยอารมณ์ชื่นอาย
ผมไม่ซ้กใช้ขั้บรถมุ่งตรงไปข้างหน้า ขณะดวงตะวันเริ่มอ่อนล้า เคลื่อน
คล้อยต่ำลง

“แต่งงานกันมั๊ย”

มีนเปรยขึ้นเบาๆ

“อะไรนะ”

ผมถามด้วยความตื่นเต้นระคนดีใจ

“แต่งงานกันมั๊ย”

มีนเน้นคำ เลือดผาดแดงไปทั้งหน้า

ผมยิ้มขณะมองหน้าเธอ ภายในใจไม่มีความลับสนใดๆ ผมไม่จำเป็นต้อง
ใช้เวลามากมายอะไรในการตัดสินใจ ตลอดระยะเวลาเก้าปีที่รู้จักกับมีน ไม่มี
สิ่งใดที่ผมต้องรู้สึกกังวลหรือสงสัยต่อความรักของเธอ ของผม และของเราสองคน

“เฮลสิ แต่ควรเป็นฉันต่างหากที่ต้องพูดคำนี้...แต่งงานกันนะมีน”

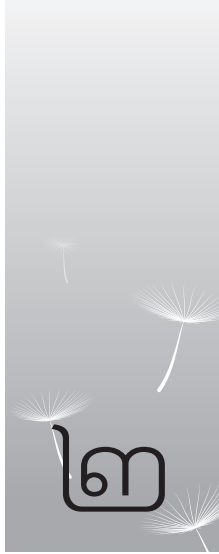
ผมหันไปบอกมีน

มีนยิ้ม พยักหน้าเล็กน้อย...

สายลมเย็นให้ความเหน็บหนาวมากขึ้น เมื่อผมขับรถใกล้ถึงตัวอำเภอสังขละบุรี
ถนนลัดเลาะเลียบริมทะเลสาบ กิ่งไม้ตายซากโผล่พ้นผิวน้ำให้ความรู้สึกอ้างว้าง
และเปลี่ยวเหงา กิ่งไม้ตายซากกลางทะเลสาบแทบจะกลายเป็นสัญลักษณ์
ของอำเภอสังขละบุรีไปแล้ว นอกจากสะพานไม้อันเลื่องชื่อที่ทุกคนรู้จัก นี่ไม่ใช่
ครั้งแรกที่ผมมาที่นี่ โดยเฉพาะหลังจากที่นพย้ายมาอยู่ที่นี่เมื่อสองปีก่อน ผมก็ได้
มาเยือนสังขละบุรีมากขึ้น ผมชอบที่นี่ ชอบถนนที่ลัดเลาะไปตามป่าเขา สองข้าง
ทางเต็มไปด้วยต้นไม้ ชอบทะเลสาบกว้างใหญ่ที่ทอดตัวสงบนิ่ง ผิวน้ำคล้ายดั่ง
กระจกใสบานใหญ่ ในฤดูฝนจะชุ่มฉ่ำไปด้วยสายฝนที่ตกกระหน่ำ ในฤดูหนาว
อากาศหนาวจัดไม่แพ้ทางภาคเหนือ แต่ที่นี่สงบกว่า นกท่องเที่ยวที่มาเยือนก็น้อย
กว่า ที่สำคัญมีนก็ชอบที่นี่เช่นกัน

ผมเข้าถึงตัวอำเภอลังชะบุรีตอนห้าโมงเย็น แวะซื้ออาหารอีกเล็กน้อยก่อนไปที่
เรือนแพของนพเมื่อตะวันลับหลังเขาไปแล้ว ผมก้าวลงจากรถ นพก็นั่งรออยู่
แล้วพร้อมส่งยิ้มและแววตาหวังใยมายให้ ผมรู้สึกขมขื่นในจิตใจอย่างไม่เคยเป็น
มาก่อน

ผมเริ่มสนิทกับนพเป็นพิเศษเมื่อตอนเรียนปริญญาตรีปีที่สาม หลังจากตอนอยู่ปีที่หนึ่งและสอง ยังเหมือนการลองผิดลองถูกในการจัดกลุ่มคบหากันตามประสาผู้ชาย เพื่อนในกลุ่มนอกจากนพแล้วยังมีประวัติซึ่งปัจจุบันกลายเป็นอาจารย์วิทย์ หัวหน้าคณะนิเทศศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเอกชนที่มีชื่อแห่งหนึ่ง ออมรหนุ่มหน้าดีผู้ชื่นชอบการเมืองเป็นพิเศษ แต่ครั้งเรียนจบกลับต้องไปดูแลธุรกิจร้านขายทองของครอบครัวซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่เรียนแต่อย่างใด นอกจากนพวิทย์ และอมรแล้ว เพื่อนคนอื่นๆก็จะเข้ามาสมทบตามแต่เรื่องราวและกิจกรรมที่ตนเองสนใจ

ผมก็เหมือนวัยรุ่นทั่วไป พ่อกับแม่เป็นคนกรุงเทพฯ ผมเรียนชั้นประถมในกรุงเทพฯ พ่อรับราชการเป็นครู ด้วยความที่พ่อกับแม่มีลูกคนเดียว พ่อจึงไม่ลำบากมากนักที่จะดูแลผม อีกทั้งครอบครัวของเราแม่ไม่ร่ำรวยแต่ก็ไม่มีหนี้สินใดๆ แม่จึงไม่ต้องทำงานหลังจากแต่งงานกับพ่อ แม่ลาออกจากราชการที่ทำเมื่อตั้งท้องได้สองเดือน แม่ตั้งท้องผมตอนอายุสามสิบสอง หลังจากที่คิดว่าคงมีลูกไม่ได้เหมือนคนอื่น พ่อดีใจมาก แม่ลาออกจากราชการมาเป็นแม่บ้าน หลังจากคลอดผมออกมาแล้ว พ่อกับแม่ก็อยากมีลูกเพิ่มอีกสักคน แต่สุดท้ายก็ไม่มี ผมกลายเป็นลูกคนเดียว ครอบครัวเราย้ายไปอยู่จังหวัดสุพรรณบุรีเมื่อพ่อได้เลื่อน

เป็นผู้ดำเนินการโรงเรียนมัธยมแห่งหนึ่งในตัวจังหวัด พ่อเลือกที่นั่นเพราะอา
ซึ่งเป็นน้องชายของพ่อได้แต่งงานกับอาสะใภ้ซึ่งเป็นคนที่นั่นและย้ายไปอยู่ที่
สุพรรณบุรีนานเกือบสิบปีแล้ว ผมเข้าเรียนในโรงเรียนที่พ่อย้ายไปก่อนสอบได้
คณะนิเทศศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชื่อดังในกรุงเทพฯ แม้ครอบครัวเราจะไม่
ร่ำรวย แต่พ่อก็เอาเงินเก็บที่มีอยู่บวกกับเงินที่ไปกู้สหกรณ์มาอีกจำนวนหนึ่ง ซื้อม
คอนโดเล็กๆในกรุงเทพฯ ให้ผมอยู่ เพราะบ้านเก่าที่กรุงเทพฯ พ่อขายทิ้งไปตั้งแต่
ย้ายไปอยู่สุพรรณบุรี พ่อบอกว่าเวลามาหาผมที่กรุงเทพฯ จะได้ไม่ต้องไปหาที่พัก
ที่อื่น

“พ่อมีลูกคนเดียว ทรัพย์สินบ้านเราก็ไม่มีอะไร ตอนนี้อย่าทำอะไรได้ก็จะ
ทำให้ ตั้งใจเรียนล่ะ”

พ่อบอกในวันที่ช่วยผมขนของเข้าคอนโด

ด้วยความที่พ่อเป็นครู และเมื่อออกจากงานมาเป็นแม่บ้านตั้งแต่ตั้งท้องผม
ที่บ้านจึงมีหนังสือมากมายหลายประเภท พ่อชอบอ่านหนังสือทุกประเภท ทั้ง
วรรณกรรมไทยและวรรณกรรมแปลจากต่างประเทศ โดยเฉพาะหนังสือสารคดี
และประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นวิชาที่พ่อสอนมาก่อน หนังสือกลุ่มนี้จึงมีมากกว่าหนังสือ
แนวอื่น แม่เองเมื่อต้องอยู่บ้านตั้งแต่ตั้งท้องยามว่างแม่ก็หยิบหนังสือในตู้มาอ่าน
อ่านนานเข้าด้วยความเคยชินแม่เลยกลายเป็นนักอ่านตัวยงไปโดยไม่รู้ตัว ผม
เองก็ไม่ต่างกับแม่ แม่ไม่ถึงกับเป็นหนอนหนังสือ แต่ถ้าเปรียบเทียบกับคนวัย
เดียวกัน นับได้ว่าผมเป็นนักอ่านตัวยงไม่แพ้ใคร

นพก็เป็นนักอ่านตัวยงเช่นกัน เรื่องนี้เราต่างรัฐสภานิยามการอ่านของกันและ
กัน ตอนขึ้นปีที่สาม ในวงเหล้าตามประสาวัยรุ่น เรื่องที่คุยไม่มีอะไรน่าสนใจไป
กว่าเรื่องของผู้หญิง บางช่วงของการสนทนาผมบังเอิญได้พูดคุยเรื่องหนังสือกับ
นพ จึงได้รู้ว่านพเป็นนักอ่านในระดับที่เรียกว่าหนอนหนังสือ และยังไฝฝืนว่าถ้า
เป็นไปได้ในอนาคต นพก็อยากเป็นนักเขียน อยากมีผลงานนิยายเป็นของตัวเอง
สักเล่ม เมื่อนพเอ่ยถึงตรงนี้ผมก็นึกถึงบทกลอนจีบสาวของนพแล้วทำให้ผม
เข้าใจได้ในทันที

“ข้าก็เคยคิดจะเขียนหนังสือเหมือนกัน ที่บ้านพ่อแม่มีหนังสือเยอะมาก แต่คิดแล้วก็ไม่กล้าคิดต่อ ข้าว่าการเป็นนักเขียนโดยเฉพาะเขียนนิยายนี้น่าจะยากมาก”

ผมสารภาพกับนพ

“ข้าว่า... โลกนี้ไม่มีอะไรง่ายหรือยาก ของอย่างนี้ไม่ลองไม่รู้” เอ็งลองดูประวัตินักเขียนที่ดังๆ แต่ละคนสิ แทบไม่มีใครเรียนอักษรศาสตร์เลยด้วยซ้ำ คนที่เริ่มเขียนตอนอายุมากแล้วแต่ผลงานโด่งดังก็มีอยู่เยอะไป ไม่มีใครเขียนเป็นมาแต่เกิดหรือของแบบนี่... ข้าว่าต้องลองทำดูก่อนนะ นี่ข้าเอ็งก็ลองฝึกเขียนนิยายบ้าง เรื่องสั้นบ้างอยู่เหมือนกัน เอ็งก็เหมือนกัน วันข้างหน้าอาจจะเป็นนักเขียนดังก็ได้ใครจะไปรู้”

นพว่ายาว

ผมได้แต่ฟัง รู้สึกชื่นชมในความคิดและแววตาของนพ หลังจากนั้นเรากลายเป็นเพื่อนสนิทด้วยการแลกเปลี่ยนหนังสือกันอ่าน และต่อมาก็กลายเป็นเพื่อนที่รู้ใจกันมากขึ้น เมื่อเราต่างชอบการเดินป่า ปีนเขาเหมือนกัน ในปีที่ดีที่สุดท้ายของชีวิตมหาวิทยาลัย ผมกับนพเป็นตัวตั้งตัวตีในการจัดกิจกรรมไปถ่ายภาพที่ภูกระดึงของชมรมถ่ายภาพ หลังจากนั้นผมกับนพก็จะนัดกลุ่มเพื่อนราวห้าหรือหกคนไปป็นเขาตามสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ ในช่วงปิดเทอมหรือมีวันหยุดยาว

หลายปีต่อมา ตอนที่ผมคบหากับมินแล้ว ในการสนทนาครั้งหนึ่งนพบอกว่าในคราวที่จัดกิจกรรมถ่ายภาพที่ภูกระดึงของชมรมถ่ายภาพตอนเรียนอยู่ปีทีี่สี่นั้น มินก็เป็นหนึ่งในสมาชิกของชมรมที่ร่วมกลุ่มไปด้วย แต่ไม่ว่าจะพยายามนึกอย่างไรผมก็นึกไม่ออก ในทริปขึ้นภูกระดึงครั้งนั้นผมแทบไม่ได้สนใจผู้อื่นมากนัก เพราะผมมัวแต่ใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการดูแลกันดา เพื่อนสาวห้องเดียวกันที่ผมแอบชอบเธออยู่ กานดาไม่ได้ชอบการเดินป่าหรือป็นเขา แต่เมื่อเพื่อนๆ ส่วนใหญ่ไปกัน ผมก็คะยั้นคะยอนจนเธอยอมร่วมคณะไปด้วย นพกระแซะผมในฐานะเพื่อนสนิทเมื่อรู้ว่าผมแอบชื่นชอบกานดาเพื่อนสาวแสนสวยในห้องเดียวกัน ผมยิ้มรับ ไม่ปฏิเสธ ผมก็ไม่ต่างจากวัยรุ่นทั่วไป อยากมีความรัก อยากมีคนรัก

เหมือนคนอื่นๆ

สมัยเรียนมัธยมต้นอยู่ที่สุพรรณบุรี ผมกับเพื่อนๆในกลุ่มที่มีกันอยู่หกคนต่างบ้า เลี้ยงปลาทอง เริ่มจากเพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มที่มีพ่อเลี้ยงปลาทอง หลังจากนั้น ทุกคนก็เริ่มเลี้ยงปลาทอง เราเลี้ยงกันในโอ่งบ้าง ในอ่างหินบ้าง หรือกระทั่งใน กระจกตื้นไม้ที่อุดรูด้วยปูน ผมเก็บเงินค่าขนมในแต่ละวันเอาไปซื้อเครื่องปั๊ม ออกซิเจน ผ่านไปสักปีหนึ่งได้ ผมก็มีอ่างปลาทั้งเล็กและใหญ่ร่วมสิบอ่าง พ่อ ชอบใจที่เห็นผมบ้าเลี้ยงปลา พ่อบอกแม่ว่าดีแล้ว ผมจะได้ไม่ไปเถรที่ไหน แต่แม่ บ่นว่าอ่างปลาเกะกะบ้าน ออกซิเจนสองตัวของผมแม่ก็บ่นกว่าเปลืองไฟ ทั้งที่ ความจริงแล้วพ่อบอกว่ามันกินไฟน้อยมาก เวลาพ่อเข้ากรุงเทพฯ ถ้าผมตามไป ด้วยได้ ผมจะขอให้พ่อพาไปซื้อปลาที่ตลาดนัดสวนจตุจักร

พอขึ้นมัธยมปลายผมก็เพาะลูกปลาคอกแรกออกมาได้ ลูกปลาคอกแรก รอดตายหลายสิบตัว ผมมีปลาในครอบครองร่วมสองร้อยตัว ทั้งปลาสิงห์ดำ สิงห์เงิน เกล็ดแก้ว รักเร่ เวลาว่างผมนั่งดูปลาได้ทั้งวัน บ่อยครั้งที่ผมเอาหนังสือ บนชั้นของพ่อมานั่งอ่านข้างๆอ่างปลาสลับกับตระเวนไปตามบ้านเพื่อนในกลุ่ม ดูปลาของกันและกัน พ่อเลี้ยงนานปีเข้า แม่ที่เคยบ่นก็กลายเป็นคนเอาอาหารให้ ปลาแทนในเวลากลางวัน บางครั้งแม่ก็ไปซื้อน้กลูกน้ำที่ริมคลองใกล้ๆ มาให้ปลา แม่บอกว่าดูแล้วก็เพลินดี พ่อบอกว่าดูปลาว่ายน้ำทำให้ใจเย็น

พ่อชอบฟังเพลงเก่ากับเพลงลูกทุ่ง แต่แม่ไม่ค่อยชอบเพลงลูกทุ่งนัก พ่อ จึงเปิดเพลงเก่าเสียเป็นส่วนใหญ่ พ่อชอบเปิดเพลงของสุนทราภรณ์ ไม่ก็สุเทพ วงศ์กำแหง ถ้าเป็นเพลงลูกทุ่งพ่อชอบสุรพล สมบัติเจริญเป็นชีวิตจิตใจ นอกจากนั้นก็มีเพลงของทูล ทองใจ ชาย เมืองสิงห์ ในช่วงแรกผมไม่ชอบและ รู้สึกรำคาญ ผมก็เหมือนเด็กวัยรุ่นทั่วไปที่ชอบฟังเพลงสตริง แต่เมื่อได้ฟังอยู่ทุก วัน ความรำคาญเริ่มหายไป แม้ไม่รู้สึกชอบแต่ก็เคยชินจนผมร้องเพลงหลาย เพลงที่พ่อเปิดฟังได้ พ่อชอบฟังเพลง *เสนาหา* ของสุเทพ วงศ์กำแหง ผมยังจำ เนื้อเพลงได้ดี

“ความรักเอ๋ย เจ้าลอยลมมาหรือไร มาดลจิตมาดลใจ เล่นหา...รักนี้จริง จากใจหรือเปล่า หรือเข้าเราให้เฝ้าร่ำหา หรือแก้งเพียงแต่แลตา ยั่วอุราให้หลง ล้าพอง...”

พ่อกับแม่ไม่ค่อยทะเลาะกัน จะมีบ้างที่พ่อกับแม่มีปากเสียงกัน ผมจะรู้ได้ทันทีถ้าพ่อเปิดเพลงของสุรพล สมบัติเจริญ เพราะแม่ไม่ชอบ พ่อจะเปิดเพลง น้ำตาจ๋าโทจนเสียงดังลั่นบ้าน แล้วพ่อก็จะร้องตามดั่งๆ โดยเฉพาะท่อนสุดท้าย

“...สิ้นชาติขาดกัน ตั้งแต่วันนี้เกิดหนา นางหญิงใจทราวมชั่วช้า เยี่ยงนาง โมราฆ่าผ้า ไม่เคยนึกอ้อมชอบขิมรสกามเมามัว จนลืมรักลูกรักผ้า...น้ำใจแสนชั่ว ผัวเดียวไม่พอ”

ตลอดเวลาหกปีที่เรียนชั้นมัธยม ผมขลุกอยู่แต่กับเพื่อนผู้ชาย นอกจากเรียนแล้ว ชีวิตผมมีแต่เล่นตามประสาเด็กผู้ชายเตะฟุตบอล แล้วก็เลี้ยงปลา ผมไม่สนใจเพื่อนผู้หญิงจนพ่อกับแม่กลัวว่าผมจะเป็นกะเทยหรือเป็นเกย์ แต่ผมก็บอกว่าผมไม่ได้เป็นแน่นอน จนกระทั่งผมสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ในช่วงเตรียมตัวย้ายมาอยู่ที่กรุงเทพฯ ผมเคยนึกถามตัวเองว่าทำไมผมไม่มีแฟนเหมือนเพื่อนๆ แม้อยู่ในวัยเรียนแต่เด็กมัธยมปลายส่วนใหญ่ก็จีบสาวกันทุกคน ผมยังจำได้ตอนอยู่มัธยมปลายปีสุดท้าย เพื่อนสาวในห้องคนหนึ่งชื่อสำเนียงมาแอบชอบผม ผมรู้เรื่องนี้จากปากคำของเพื่อนหญิงที่สนิทกับเธอ เธอนำรักพิชิตตามประสาคนที่มั่งมีเชื้อเงินปนอยู่ ตัวเล็กแต่มีหน้าอก ผมเคยแอบมองหน้าอกเธอหลายครั้ง แต่ผมไม่ได้รู้สึกชอบเธอมากกว่าเพื่อน วันหนึ่งเธอเอาลูกน้ำใส่ถุงมาให้ผม เธอบอกว่าเห็นผมเลี้ยงปลาจึงซื้อจากคูนน้ำใกล้บ้านมาให้ ผมรับด้วยความยินดี เพราะปลาชอบกินลูกน้ำมากกว่าอาหารเม็ด กินลูกน้ำแล้วปลาจะซื้อออกมาสีด้า ถ้ากินอาหารเม็ดปลาจะซื้อออกมาสีขาว ผมชอบปลาที่ซื้อออกมาสีด้ามากกว่า สำเนียงเอาลูกน้ำมาให้ผมอีกหลายครั้ง ไม่นานผมก็รู้ว่าเพื่อนว่าเธอไม่ได้ไปซื้อมาจากคูนลอง แต่เธอไปซื้อจากร้านขายปลามาให้ผม ถึงตอนนั้นผมก็เริ่มชอบเธอขึ้นมาบ้างแล้ว แต่เราก็ตัดเรียนจบมัธยมปลายและผมต้องเข้ามาเรียนกรุงเทพฯ ส่วน

สำเนียงสอบได้ที่เสียงใหม่ เธอเอาสมุดไดอารี่มาให้ผมเขียนเป็นคนสุดท้ายและสารภาพว่าชอบผม ผมได้แต่เงิ่งอึ้ง ผมเขียนลงไปใ้สมุดว่าชอบเธอเช่นกันและจะเขียนจดหมายหาเธอ สำเนียงน้ำตาคลอตอนผมคืนสมุดไดอารี่ให้เธอ ผมชอบใจที่เธอซื้อลูกน้ำมาให้ วันต่อมาผมไปเลือกซื้อกระดาษเขียนจดหมายและซองแบบที่ผู้หญิงน่าจะชอบมาให้เธอ เราแยกจากกันตอนนั้น ก่อนเข้ากรุงเทพฯ ผมเอาปลาทองที่เลี้ยงไว้ทั้งหมดแจกจ่ายเพื่อนและรุ่นน้องที่โรงเรียนจนหมด เพราะไม่อยากรให้เป็นภาระที่แม่ต้องดูแล นอกจากนี้ให้อาหารแล้วแม่เปลี่ยนน้ำและทำอย่างอื่นเกี่ยวกับปลาไม่เป็นเลย

ผมเข้าเรียนคณะนิเทศศาสตร์ที่กรุงเทพฯ หลังจากจัดการเรื่องคอนโดที่พักเสร็จแล้ว ผมโทรกลับไปที่บ้านของสำเนียงขอที่อยู่หอพักที่เสียงใหม่ ผมส่งจดหมายไปหาเธอตามที่เคยสัญญาไว้ จนถึงฉบับที่สาม แต่ก็ไม่มีจดหมายตอบกลับจากสำเนียง ผมเลิกเขียนถึงเธอนับจากนั้น...และเราไม่เคยได้เจอกันอีก

ขึ้นปีที่สี่ ปีสุดท้ายในชีวิตมหาวิทยาลัย ผมก็ตกหลุมรักกานดาเพื่อนร่วมห้องรักแรกที่เป็นทางการของผม น่าแปลกที่ก่อนหน้านี้ผมก็รู้จักเธอมาตลอดสามปี แม้เราจะไม่สนิทและอยู่คนละกลุ่มแต่ผมก็คุ้นเคยกับเธอพอสมควร ทว่าผมก็ไม่ได้รู้สึกอะไรกับเธอเป็นพิเศษ กลับเป็นประวิทย์ที่แอบชอบพอกานดาอยู่ กานดาสาวสวยผู้โดดเด่น...

หลังตะวันลับฟ้าไปอากาศก็เย็นลงจนรู้สึกได้ ท้องฟ้าสีน้ำเงินเข้มในยามโพล้เพล้
สวยใส ไร้เมฆขาวแต่มีฟ้า พอฟ้าเริ่มเปลี่ยนเป็นมืดดำ ดวงดาวก็เริ่มพราวระยับ
สายลมหนาวพัดกรู ทะเลสาบเบื้องหน้าทอดตัวสงบนิ่ง เพราะเป็นวันกลาง
สัปดาห์ แพพักสำหรับให้บริการนักท่องเที่ยวทั้งสิบหลังของนพจึงร้างคนเข้าพัก
นพกำลังควบคุมสายป่านและเพื่อนสาวอีกสองคนของเธอทำอาหารกันอย่าง
สนุกสนาน ผมมองนพกับสายป่านแล้วรู้สึกปวดแปลบในใจ นึกถึงภาพวันเก่าๆ
ของตัวเองกับมินก็เป็นเช่นนี้ นพเพิ่งแต่งงานกับสายป่านมาได้สองปี ความรัก
ของคนสองคนคงยังหวานชื่น แต่ในความเป็นจริง ไม่ว่าจะเวลาจะผ่านไปนานเพียง
ใดความรักของคนสองคนก็ไม่ควรเปลี่ยนแปลง

“สองสาวเป็นเพื่อนรุ่นน้องของป่านเขา เห็นว่าเป็นแฟนหนังสือของข้า พอรู้
ว่าข้าคือแฟนของป่านก็เลยอยากมาเจอ จะมาขอสายเซ็น”

นพเอ่ยบอกเมื่อยกชุดเครื่องดื่มมาวางบนโต๊ะริมน้ำ ทั้งเหล้า โซดา แก้ว
เปลา และน้ำแข็ง

“เดี๋ยวนี้เพื่อนข้ากลายเป็นนักเขียนชื่อดังซะแล้ว”

“ว่าไป”

นพโบกไม้โบกมือห้ามปราม

“นี่ปานเขาคาดโทษไว้เลยว่าห้ามเกาะเกาะกับสองสาวรุ่นน้อง ไม่อย่างนั้นเอาตาย...นี่ซ้ำเริ่มเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนๆเราแต่ละคนแล้วละ”

“ประเภทคนในอยากออก คนนอกอยากเข้า ใช่หรือเปล่า”

นพหัวเราะร่วน พยักหน้ารับ ขณะผสมเหล้าเย็นให้ผม สายปานก็เดินเข้ามาสมทบ

“นักเขียนใหญ่”

ผมกระซำสายปาน เธออมยิ้มก่อนทำปากแเบะ ใช้ฝ่ามือเสยผมของนพเล่น

“เพิ่งพบว่าพี่โตมก็เขียนเก่งนี่สมัยทำงานหนังสือ ไซ้มียะคะ แล้วไปไหนมาไปถึงมาขายประกันได้ละ”

“เรื่องมันยาว ตอนนี้ก็ยังไม่อยากเขียนอยู่นะ แต่คงสู้ไอน์พมันไม่ได้แล้วละ มันเริ่มมีชื่อเสียงโด่งดัง รางวัลก็ได้ตั้งหลายรางวัล”

ผมอมยิ้ม มองนพ

“เอ็งก็ว่าไป ดังอะไรกัน ข้าก็ยังไม่เหมือนเดิม ข้าว่าถ้าวันไหนเอ็งเกิดเขียนขึ้นมา เอ็งไปได้แน่ เอ็งมีฝีมือ ไม่ว่าจะอะไรเอ็งก็มีฝีมือ ตั้งแต่สมัยเรียนแล้ว รูปก็หล่อเสียอย่างเดียวพ่อไม่รวยเท่านั้นเอง”

นพว่าพลางกระดกเหล้าเข้าปากจนหมดแก้ว

“ใช่...”

สายปานแทรกขึ้น

“ไม่เหมือนตาคนนี่หล่อก็ไม่หล่อ พ่อก็ไม่รวย คำก็ดำ ผมเผ้าก็ไม่ยอมตัดไว้ยาวแล้วก็ขี้เกียจสระ เตือดร้อนปานต้องสระให้ทุกที”

สายปานกระเซ้านพ

“อ้าวว่าไป...ก็อย่างที่บอกต้องสร้างอิมเมจ มันเป็นจุดขาย”

นพหันไปบอกสายปานก่อนหันมาทางผม

“อย่างแพนี่...เราก็ตกแต่งให้มันดูดีสิสต์ๆหน่อย เจ้าของก็เป็นนักเขียนนักดนตรีเซอร์ๆ พ่อเอาลงเว็บ คนเขาชอบแนวนี้ พวกวัยรุ่นที่ชอบเที่ยวเขาชอบ เอ็งดูชื่อแพของข้า แพของนพ โคตรหวานเลย แพแต่ละหลังข้าก็ตั้งชื่อไป แพ

พักใจบ้าง แพ้โบกบินบ้าง แพ้หัวใจอิสระบ้าง แต่เจ้าของไม่มีอิสระเลยอะ ไปไหนก็ไม่ได้”

ประโยคสุดท้ายนพหัวเราะเสียงดัง หันไปหยอกล้อสายป่าน

“เพลาๆบ้างแหละดีแล้ว อายุปุ่นนี้แล้ว ไร่เรื่องราวที่มันไม่ได้เรื่องก็เลิกได้แล้ว” สายป่านเสียงเข้ม ก่อนเดินกลับไปดูสองสาวรุ่นน้องทำอาหาร

“จ๊า...”

นพขึ้นเสียงสูง

“ไม่ไปไหนทั้งนั้นแหละ จะอยู่เกาะเมียกินที่นี้แหละ”

นพตะโกนไล่หลัง

ผมได้แต่ใจฉาบภาพความรักของเพื่อน

“ตกลงเรื่องจริงหรือเปล่า ที่ว่าเกาะเมียกินที่นี้”

ผมแก้งถามเพื่อน นพผสมเหล้าแก้วใหม่ส่งให้ผม

“จริงอะ ก็เอ็งดูไอ้ที่เห็นอยู่ทั้งหมดนี้ ไม่มีอะไรของข้าเลยสักอย่าง แต่ก็อย่างว่า เราภิมาลงแรง ช่วงหลังรายได้ส่วนใหญ่ที่ข้าได้มา ทั้งจากค่าเรื่อง เงินรางวัล ไปออกงานเล่นดนตรี ข้าก็เอามาลงที่นี้ช่วยเขาเกือบหมด ป่านเขาก็รู้”

นพเปรยให้ฟัง สายลมหนาวพัดแรงขึ้น

“ใครจะคิดว่าเอ็งจะมาหมดฤทธิ์เอาง่ายๆแบบนี้ ทุกคนก็คิดว่ายังไงเอ็งก็คงอยู่เป็นโสดแน่ นี่แสดงว่าสายป่านเธอเก่งที่เดียวที่เอาเอ็งอยู่”

“ไม่รู้สิ ก็คงจะใช่ ข้าก็ไม่เคยคิด แต่จะว่าไปเอ็งลองคิดดูนะ เพื่อนๆเราในรุ่นโดยเฉพาะพวกผู้หญิง ตั้งหลายคนจนป่านนี้ก็ยังไม่ได้แต่งงาน ทั้งที่หลายคนก็หน้าตาดี ฐานะทางบ้านก็ดี อยู่มาจนป่านนี้ พออายุเท่านี้ก็คงยากแล้ว ที่นี้ก็ต้องแล้วแต่ว่าดูใครคุ้มมัน...จะมีหรือเปล่า แล้วแต่โชคชะตาที่แล้วกัน หรือเอ็งว่าไง...”

ผมพยักหน้าเห็นด้วย นพหันไปมองสายป่าน สายป่านได้แต่ยิ้ม ต้มเหล้ากับนพอีกสองแก้ว อาหารมื้อค่ำก็พร้อมสรรพ

“พี่โตม สองคนนี่ถามว่ามีแฟนหรือยัง ป่านก็เลยบอกว่าเรียบร้อยแล้ว แต่งแล้วเสร็จสรรพ ให้ตัดใจได้เลย ว่าแต่พี่มีนทำไม่ม่มาด้วยละคะ”

สายป่านถามระหว่างมื้ออาหาร

“พี่มีนเขายังงานยุ่งอยู่ปะ... ช่วงนี้”

ผมตอบให้จบเรื่อง

นพหันไปมองสายป่านเป็นเชิงไม่ให้ถามมากความและบอกให้สาว ๆ เข้าไปดูทีวีในบ้านหลังอาหารมื้อค่ำผ่านไป

“เพื่อนฝูงเขาจะระลึกรู้ความหลังกัน กินของขมไปแล้ว วันนี้มีสองสาวมาให้ขม ที่นี้ก็เหลือเล่าความหลังแล้ว”

นพบอกสายป่าน สายป่านยิ้มก่อนเอ่ย

“เขาเรียกปล่อยให้คนแก่คุยกัน”

สายป่านว่าพลาซชวนรุ่นน้องสองคนเข้าบ้าน

นพได้แต่หัวเราะ พลาซสายศิระชะ

“ก็จริงนี่ ปีนี้เราอายุสามสิบแปดอย่างเข้าสามสิบเก้ากันแล้วนะ ถ้าตายกันสักอายุหกสิบหรือเจ็ดสิบก็นับได้ว่าอยู่ในช่วงวัยกลางคนกันแล้วละ”

“เขาเรียกหนุ่มใหญ่ เอ็งก็ว่าชะดูแก่กันเกินไป”

นพรีบแย้ง

ผมเหม่อมองบรรยายภาคโดยรอบ เงียบสงบ ยิ่งตึกสายลมยิ่งหนาว นพลุกไปหยิบเครื่องเล่นซีดีคอมพิวเตอร์ในบ้านออกมาเปิดซีดีรวมเพลงของคาร์เพนเตอร์ ซีดีแผ่นที่ผมเป็นคนให้เมื่อหลายเดือนก่อน

“เอ็งหายเงียบไปหลายเดือนมาก เกือบครึ่งค่อนปีเห็นจะได้ ข้าก็มัวแต่ยุ่งๆ ก็ยังสงสัยว่าทำไมเอ็งเงียบไป”

นพถาม

ผมขบขู่หรือจากนพ จุดสูบเป็นครั้งแรกในรอบหลายปี

“ข้าก็ยุ่งๆ อยู่เหมือนกัน”

นพจ้องหน้าผม ผมรู้ว่าคงไม่อาจปิดบังนพได้ เรา รู้จักกันเกินยี่สิบปีแล้ว เพียงแค่สังเกตเห็นพก็ต้องรู้

“มีเรื่องอะไรวะ... ซีเรียสหรือเปล่า”

ผมพยักหน้ารับ

“มีปัญหากับมีน... ส่วนหนึ่งของปัญหายังไม่รู้จะเล่ายังไงดี เอ็งคงเข้าใจนะ เพื่อน” ผมบอกจนพพลางถอนหายใจ

“ตามสบายเลย อยู่ที่นี่บรรยากาศดี เอ็งใช้ความคิดได้เต็มที่เท่าที่ต้องการ”

นพว่าแล้วขอตัวกลับเข้าไปในบ้าน ที่ผมนั่งอยู่เพียงลำพังท่ามกลางสายลมหนาวพัดโชยแผ่วเบา

ผมรู้สึกที่ว่าตัวเองจมดิ่งลงสู่ความมืดมิดอันหนาวเหน็บอย่างไม่เคยเป็น...